

Рубікон

№ 2 (31)
ТРАВЕНЬ 2016

ГАЗЕТА НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОГО КОМПЛЕКСУ
«ІНЖЕНЕРНО-ЕКОНОМІЧНА ШКОЛА – ЛЬВІВСЬКИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ ЛІЦЕЙ»

Цей випуск присвячено 145-річчю з дня народження
Лесі Українки
й усім тим, хто по-справжньому любить нашу
державу

Замість передмови

Цю геніальну постать сильної духом жінки знає увесь світ. Її шанують, вивчають, наслідують... У тендітній земній жінці з її болями та стражданнями прихована неймовірна внутрішня сила і непокора. Чи не це потрібно перейняти нам сьогодні? Не даремно, складаючи сценарій лінійки до Дня української мови для своїх шестикласників, ввела у нього такі слова:

А згадаймо велику Лесю
І життя її у «кайданах»,
Її долею стала хвороба,
То хіба вона щось проклінала?

Сили волі і величі духу
Хворій дівчині не бракувало,
А любов до народу й мови
Її ліком духовним стали.

Тож повчитися в неї можна,
Як країну свою любити,
Як не зрадити і як серцем тривожним
Беззаперечно, безмірно любити.

Таке моє розуміння людини-патріота. Хочеться достукатися до кожного, хто вважає себе українцем, хто по духу і крові є ним. І нехай життя і творчість Лесі Українки стануть духовними орієнтирами у нелегкій щоденній боротьбі з гнівом, несправедливістю, внутрішньою деградацією. Бо ж перемога за здоровим глуздом, справжнім патріотизмом та величчю духу.

Г. Д. ШАРУН-ВАСЮТА,
відповідальна за випуск

Що у Львові пов'язано із ім'ям поетеси

Про геніальність Лесі Українки важко сперечатися. І зрозуміло, що людина, яка здобула величезну повагу свого народу, повинна бути увіковічена не лише в пам'яті людей, а й у назвах архітектурних об'єктів, вулиць, скверів. Оскільки ми львів'яни, то спробували з'ясувати, які об'єкти пов'язані з іменем поетки у нашому місті. Їх не так вже й багато.

1. Львівський драматичний театр ім. Лесі Українки.

Уже багато років на сцені театру йде вистава "Лісова пісня", яка неодноразово отримувала престижні нагороди різних фестивалів. А також у репертуарі є біографічна вистава про Лесю Українку "І все - таки я тебе зраджу".

2. На Будинку Наукового товариства ім. Шевченка, що на вул. Винниченка, 26 розташована меморіальна дошка.

Леся Українка, як відомо, останній раз була у Львові у 1903 році, відвідуючи НТШ.

3. У Львові є середня загальноосвітня школа №75 ім. Лесі Українки (вул. Караджича).

Збудована вона у 1964 році, а вже у 1968 їй було присвоєно ім'я поетеси.

4. Центральна міська бібліотека імені Лесі Українки.

Вона розташована на одній із найстаріших вулиць нашого міста - Мулярській.

5. Приємно, що ще одну монументальну споруду - **погруддя Лесі Українки** - було встановлено у

Львівський драматичний театр ім. Лесі Українки

2013 році на території Львівського автомобільно - дорожнього коледжу Львівської політехніки.

6. І звичайно ж, у Львові є **вулиця Лесі Українки** (за "Вернісажем", праворуч від Преображенської церкви).

Цікаві маловідомі факти про Лесю Українку

Мама часто називала доньку Зея чи Зеїчок. Це ім'я походить від назви сорту кукурудзи «зея японіка» (тонка, як стеблина).

Поезія «Contra spem spero» - один із кращих творів світової літератури.

Створила новий жанр драми-феєрії, який доти не мав аналогу в українській літературі («Лісова пісня»).

У Лесі був талісман – кінжал, із яким вона ніколи не розлучалася. Його поетесі подарував друг-грузин Нестор. Грузію дуже любила. Говорила: «Якщо б я не була україною, я б стала грузинкою».

Два останні роки не тільки не могла писати, а навіть не могла підвести очі – відчувала страшний біль.

«Напровесні» та «промінь» - ці слова увійшли в українську мову

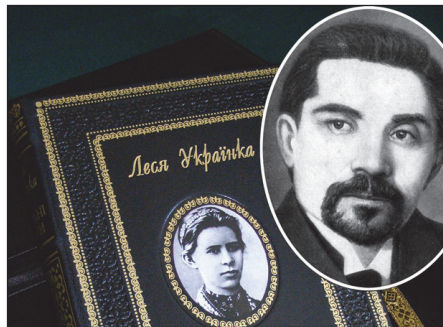
саме завдяки Лесі Українці. А її мама, Олена Пчілка, дала життя слову «мистецтво». Також їй належать слова: «переможець», «палкий», «мрія» та інші.

Перед смертю очі Лесі Українки зі сірих стали яскраво - блакитними.

Останні 5 років провела на лікуванні в Грузії, де й померла у злиднях. Майже тиждень її тіло повертали додому.

«Лісову пісню» «виношувала у собі» майже все своє життя, а написала за 10-15 днів.

Чоловік поетеси був молодший за неї на 9 років. А познайомилися вони, коли вона читала лекції в Київському університеті, а Климент Квітка був тоді студентом першого курсу.

Слід сказати, що Лесина мама була категорично проти стосунків її доньки «з якимсь жебраком», як вона його називала. Та Леся любила Кльоню (так називала чоловіка).

Похоронні процесії (8 серпня 1913р.) заважали жандарми: зрізали стрічки з труни, намагалися припинити «антиурядову маніфестацію».

На честь Лесі Українки названо астероїд «Леся 2616».

У Луцьку до сьогодні збереглося дерево, під яким, говорять, Леся написала перший вірш. Його назвали «Лесин ясен».

Р.С. Фільми про Лесю Українку, які рекомендую для перегляду:

Документальний фільм Романа Віктюка «Леся Українка» «Наша Леся» / Кіностудія «Волинь» (YouTube)

«Леся Українка», реж. Богдан Голень / Житомирський коледж культури, 2015

Володимир Васюта,
учень 11-ї групи

«Розквітай же, слово! »

(враження від районного фестивалю рідної мови)

Уже втретє в Шевченківському районі м. Львова відбувся фестиваль «Розквітай же, слово!». Серед різних конкурсів був запропонований і театральний. Під керівництвом Оксани Богданівни Князь розпочалися репетиції.

Постановка твору, який представили на фестивалі учні нашого ліцею, вразила не лише журі (головою якого був керівник «Острова дитинства» Сергій Котовський), але й глядачів. Гра дівчаток (С. Вовк, О. Нікельської, С. Дмуховської, В. Полотнюк) заворожувала, костюми були продумані до деталей. Із залу лунали вигуки «Браво!» Дні очікування результатів тягнулися довго. Винагородою за акторську працю стала перемога. Василина Полотнюк отримала Гран-прі за кращу жіночу роль.

Тож своїми враженнями та думками ми попросили поділитися учасників дійства.

Чому саме цей твір? Позаяк у 2016 святкуємо 145 років від дня народження Лесі Українки, обрала для інсценізації драму «Іфігенія в Тавриді». На мою думку, твір нібито написаний сьогодні.

Його актуальність і в ностальгії за рідним краєм (маємо на увазі наших заробітчаних), і в наростанні невдоволення українців своїм становищем («чи можемо ми змагатись проти сили землерушителей і громовладців?») і про сучасних патріотів, що мають «душу і святий вогонь» і що відважно йдуть «за честь і славу рідної землі».

«Іфігенс», «євгенес» - це сучасне ім'я дівчини Євгенія. Згідно з «Іліадою» Гомера, Іфігенія була дочкою царя Агамемнона й Клітемнестри – рідної сестри Єлени Троянської. Після втечі Єлени з Парісом грецький флот, пущений навздогін, не міг зрушити з місця через штиль,

і непорочна Іфігенія підлягала принесенню в жертву. Проте дівчина була дивним чином врятована Артемідіою, перенесена в храм богині в Тавриді й призначена верховною жрицею. Її стійкість, відчуття національної гідності

глибоко вражають і примушують шукати аналогів у сучасному світі. І ми їх знаходимо...

Оксана Богданівна КНЯЗЬ,
уч. української мови та
літератури

До виступу ми готувалися 2 тижні, це не дуже довго, але уже втомлені після уроків ми залишалися і проводили репетиції, підбирали рухи, дії, жести. Вивчити текст не було найважчим завданням, а от увійти в роль – це не так легко.

Василина – молодець. Не кожен зможе за декілька днів вивчити 4 сторінки тексту. За цей час ми здружилися. Щодо костюмів, – комусь їх підшукати було легко, а комусь було трохи важко, але все ж ми подолали всі труднощі. Деякі деталі сценки ми придумали на останній репетиції. А найважчим було очікування самого виходу на сцену – тоді трусилися коліна. Це ще один наш життєвий досвід.

Софія ВОВК,
учениця 7-Б групи

Леся Українка відкрила для мене світ обраниці богині, описаної в «Іфігенії в Тавриді». Вона дозволила мені відчувати себе у їхньому часі, у їхній ситуації, у сильній ностальгії за рідним краєм.

А вивчення творчості Лесі Українки в школі розкрило для мене весну. Найголовнішими образами у її творах були весна і зоря. Весну Леся описує тепло, дуже ніжно, проте для неї вона не завжди була радісною. Ця поетеса та її твори вчать ніколи не опускати руки, навіть тоді, коли надія втрачена. «Щоб не плакати, я сміялась».

Творчість Лесі – це уособлення гідності, мужності та відваги довести розпочате до кінця.

Василина ПОЛОТНЮК,
учениця 8-ї групи

«Її вірші несуть до нас щось дуже важливе...»

Впевнена, що немає дитини, яка б не знала геніальної Лесі Українки, адже шкільна програма передбачає вивчення її творчості майже у кожному класі. Тож вирішили запитати у школярів, чим їм запам'яталася ця постать.

Леся Українка лише із глибини зуміла щиро і відверто відкрити очі на людські проблеми. Вона пише про красу внутрішнього світу людини і вчить нас радіти простим речам: весні, сонцю, квітам... Для мене Леся Українка – ідеал і символ душі людської...

Дмитро МАРКІН,
учень 1-ї групи

Леся Українка – письменниця з важкою долею, але великим бажанням і серцем. Вона не підкорилася хворобі і подарувала майбутньому поколінню надзвичайні вірші та поеми, які розкривають ідеал людської душі.

Юстина ШПАК,
учениця 8-ї групи

Леся Українка і її твори завжди надихають мене дивитися на світ іншими очима, бо в її віршах світ прекрасний... Також вона розкриває внутрішню красу людини, вона нас запевняє, що можливо все. Для мене Леся Українка – символ краси духовного світу людини.

Оля НІКЕЛЬСЬКА,
учениця 8-ї групи

Леся Українка – відома письменниця, яка мала дуже велику силу волі, чітку життєву позицію і сильний характер. Її вірші несуть до нас щось дуже важливе і те, що спонукає до роздумів.

Вікторія МИГАЛЬ,
учениця 8-ї групи

патріотичне виховання ■

«Живе» спілкування допоможе сформувати національно свідому особистість (роздуми вчителя про виховний процес)

Щаслива, цілісна, зі стійким внутрішнім стержнем людина виростає із життєрадісної, впевненої у собі, не зацяцькованої дитини. А починається все з вогника в очах. Звідки він може взятися? Адже ми завжди хочемо «ліпити» своїх дітей за допомогою розумних настанов, патетичних, надто правильних дорослих істин, часто ще не зрозумілих для дітей, бо наші уявлення про світ не завжди співпадають із їхніми.

А що насправді є важливим у житті? Життєрадісність, віра в те, що робиш, природність і невимушене ставлення до людей. А ще любов до рідного краю та мови – це і є, як на мене, правильне виховання. І цілком справедли-

вою є думка, що надзвичайний вплив на юне покоління має не лише сім'я, а й оточуючий світ та середовище, а тим паче у сучасному суспільстві, де багато

невизначеності, нестабільності та духовної недосконалості. Тому важлива роль надається школі і тим враженням, які школярі винесуть із неї. ➔

Цікава зустріч

Цікаві зустрічі уже стали звичними для нас. Недавно відбулася ще одна. До нас прийшли пластуни. Спілкуватися із ними дуже сподобалася нашій групі. Ми дізналися багато цікавого про цю громадську скаутську організацію. «Пам'ятати і берегти минуле, але дивитись і жити заради майбутнього» – таке гасло сучасного Пласту. Варто і нам його перейняти.

Пластуни складають Присягу, у якій обіцяють бути вірними Богу й Україні, допомагати іншим також жити за пластовими законами. Вони вітаються по-особливому – «СКОБ!», що означає «сильно», «красно»,

«обережно», «бистро». Відзнакою Пласту є трилиста лілея, переплетена з українським Державним гербом. Дізналися, що син Івана Франка, Петро, теж був членом цієї організації.

Ми почули багато дивних для наших вух слів, які вживають пластуни: вишкіл, алярм, стійка, лятрина, однострій, гутірка, позір, сходина.

Пластуни розповідали, як вони проводять час, що таке вишкіл, що означають емблеми на одностроях. Особливо нас захопили розповіді про табори: гори, ігри, багаття, пісні під гітару, піші мандрі, приготування їжі на вогні у величезно-

му казані... і всі дотримуються дисципліни, бо порушувати пластовий устав не можна.

А потім ми грали у пластунські забави, сміялися, а ще співали гарні українські пісні. Позитивні емоції отримали всі. Було весело і якимось по-душевному приємно, тому, коли пролунав дзвоник, ніхто не хотів розходитися.

До речі, після цієї зустрічі Вероніка Б., Настя Б. та Соломійка Ж. теж стали пластунками, і їм це дуже подобається.

Ілона ВОЛКОВА,
учениця 6-А групи

➡ І тут роблю акцент не на навчанні як такому, а на здобутті виховних знань, а саме пріоритетом у наш час має бути національно-патріотичне виховання.

Тож повернімося до «вогника в очах». На мою думку, ані нотації, ані барвисті розповіді, ані тематичні лінійки не дають того поштовху до внутрішнього зростання, який дає живе спілкування. У них інша мета. Безсумнівно, уже перелічені методи виховного впливу багато що допомагають зрозуміти, але не передають тієї людської енергії, що йде безпосередньо від людини, яка може стати «енергетичним провідником» чи прикладом для наслідування. От тоді і загораються очі: починаєш чогось прагнути, виникає зацікавлення. І не потрібно складного сценарію, важкодоступних реквізитів, а лише людський

голос, очі, спілкування «в реалі». Часто прикладу вчителя замало. Тож допомогою стане залучення цікавих особистостей. Саме такі виховні години-зустрічі запам'ятовуються надовго.

Бесіди із учасниками АТО, письменниками, акторами, священиком, членами організації «Пласт», з тими людьми, які просто вірять у свою державу, у силу її народу і люблять її, не зважаючи ні на що, дають можливість дитині робити правильний вибір. Тож маючи неабиякий досвід спілкування із людьми не випадковими, а так чи інакше причетними до розвитку нашої держави (не важливо у якій сфері) дитина у майбутньому зуміє вибудувати свій внутрішній позитивний світ.

Г. Д. ШАРУН-ВАСЮТА,
уч. української мови та літератури

«Чому я став добровольцем»

Серед випускників нашого ліцею є такі, для кого слово «патріотизм» не просто гучний звук. Хлопці, яких ми пам'ятаємо ще безтурботними енергійними не завжди слухняними підлітками, сьогодні стали мужніми, принципово правильними (у доброму розумінні) українцями, свідомими патріотами своєї держави, які не нарікають, не скаржаться, а приймають власне рішення – боронити свою країну. І йдуть на це не тому, що прийшла повістка, а за покликом серця. Їх небагато. Ми пишаємося ними і молимося за них. Таким є і герой нашої наступної статті.

Мені не віриться, що про- йшло уже сім років, як останній дзвінок у Львівському економіч- ному ліцеї сповістив про те, що тогорічні випускники вступа- ють у новий етап свого життя. Було тоді, напевно, сумно. Я вдячний своїм рідним за те, що вони подарували мені два прекрасних і щасливих роки. Адже в ліцеї мене вчили мудрі і талановиті вчителі, і був у нас найкращий куратор — Надія Вікторівна Пашук. Тут я знай- шов справжніх друзів. Саме вони зробили мені через 6 років неоці- ненний подарунок – бронешитет - 5+, який був на мені під час вій- ськових дій у районі Маріуполя, на території Донецька, коли я зі своїми побратимами про- ходив «вишкіл» вищої проби.

Сьогодні я прийшов до ліцею як доросла і зріла люди- на. З цікавістю спостерігав за учнями 5-х — 7-х класів. Про що з ними говорити? Про те,

що без дозволу рідних втік на Полум'яний Майдан, про від- чуття, які пережив, коли буду- чи серед представників різних національностей, політичних пар- тій, серед зовсім юних і людей старшого віку, відчував себе час-

тиною єдиного цілого, незламно- го і непереможного. Розповісти дітям про те, що, коли під нога- ми вибухали шумові чи світлові гранати, ніхто не звертав уваги на біль, не падав, тому що знав: він є опорою, котра, якщо рухне, розвалить цілу споруду.

Під час зустрічі зрозумів: діти в ліцеї дуже розумні і розвинені. Вони знають все про особливос- ті бронетехніки та стрілецької зброї, про системи захисту та «коктейль Молотова», про «роз- тяжки». І коли вони мене спи- тали, чому я став добровольцем УДА, відповів, що хочу, щоб усі діти жили під мирним небом, щоби спокійно вчилися і ніко- ли не здригалися від вибухів. А собі на таке ж питання я дав іншу відповідь: обов'язок жінки – народжувати дітей, а обов'язок чоловіка – захищати рідну неньку – Україну, своїх рідних та близь- ких. Миру вам усім!

Захар БАСКАКОВ

«Герої не вмирають...Просто йдуть...»

Події Революції Гідності лютого 2014 року в історії українського народу вкарбувалися настільки глибоко, що їх звітля не виру- баєш ні сокирою, ні російською пропагандою. Хоч раз прой- шовши вулицею Грушевського, Інститутською чи Хрещатиком у Києві чи площею біля пам'ятника Т.Г.Шевченка, розумієш, що пам'ять про Героїв народу, які від- дали своє життя за наше майбут- не, за перемогу людей над держав- ним бандитизмом, за можливість

мати вільне, демократичне, євро- пейське життя буде жити вічно.

Продовжувачами справи Героїв Майдану є сьогодні й укра- їнські військові, які захищають нашу землю на сході, а ті, хто не воює безпосередньо, створи- ли своє, народне угруповання, фронт волонтерів – людей, які забувають про власні потреби і бажання з єдиною метою – забез- печити потреби військових.

19 лютого 2016 року учні НВК «ШЕЛ» вшановували пам'ять геро-

їв Небесної сотні. Цього дня ми зібралися, щоб в скорботі схили- ти низько голови перед пам'яттю людей різного віку, яких було вбито у мирний час ХХІ століт- тя. Було проведено ряд заходів:

- загальношкільна лінійка «У нашій пам'яті вони назавжди залишилися», яку проводили учні 21 групи;

- тематичні уроки «Герої нашого часу – патріоти України, єдиної суверенної держави»;

«Не потрібно придушувати віру в себе, а керуватися нею»

Беззаперечно зрозуміло, що народ, який береже свою культуру, підтримує її, ще довго залишатиметься сильним. Українцям є чим пишатися. Але зараз хочеться сказати окремо про Львів і про його театральне мистецтво. Саме у нашому місті знаходиться один із кращих в Україні (а може, й найкращий) улюблений не лише львів'янами Театр ім. Марії Заньковецької, у якому майже кожна вистава завершується аншлагом.

Прилучення до мистецтва допомагає вижити, наповнюючи душі чимсь особливим, тим вогнем, який зігріває. Так було завжди. Так є і сьогодні. І тому актори, розворушивши наші душі, несуть цю іскру душевного порятунку і підтримку туди, де їх ще більше потребують, – у «гарячі точки». Служити національному мистецтву самовіддано та ще й підтримувати армію – це один приклад патріотизму.

Давно стало традицією залучати ліцеїстів до перегляду заньківчанських вистав, у деякого з них уже з'явилися фаворити серед акторів. То чому ж не познайомитися ближче? Рубрику «Близьке знайомство» відкриває розмова із заслуженим артистом України ОЛЕКСАНДРОМ НОРЧУКОМ.

Про нього:

заслужений артист України
народився 26.03. 78 р. на Хмельниччині у сім'ї інженерів
закінчив Київський державний інститут театального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого
репертуар – більше 50-ти вистав.

— Розкажіть, як усе починалося. Переважно чуєш відповідь, що ще у три роки ставали на табуретку, співали, а родина плескала. А як було у Вас? Коли зрозуміли, що хочете стати актором?

— У мене було по-іншому. Усвідомив це десь у класі дев'ятому. У школі я займався в драматичному гуртку, викладачі, правда, висловлювалися з

Оформлено в актовому залі тематичну виставку «Ім у віках судилося безсмертя»;

- уроки мужності «Майдан. Революція гідності. Герої Небесної сотні», на які були запрошені учасників подій Революції Гідності;

- учні 5-7-их груп написали листи до героїв «Любов до життя», «Герої не вмирають», «Дякуємо тобі герою», «Майданівська зима», «Ми нація, яка буде цвісти завжди», які разом з малюнками і пам'ятними сувенірами ми-оберегами зробле-

ними власними руками передали учасникам АТО: воїну Миколі та воїну Ігорю;

- під час перерв учні переглядали короткі відеокліпи, які дали можливість відчувати весь трагізм подій зими 2014 року.

Під час усіх зустрічей ми мали можливість подискутувати про теперішню ситуацію в країні та висловити своє бачення щодо Майдану та його лідерів. Від нашого закладу учні подарували воїнам багато екземплярів художньої літератури.

Наші учні цього дня переконалися, що українці самі наведуть порядок на своїй землі, а молодь – це майбутнє нашої країни. Ті, хто зараз за шкільною партою, стануть продовжувачами справи Українських Героїв, виборюючи своє майбутнє.

Україна була, Україна є, Україна завжди буде!

Василина Полотнюк,
голова РУС НВК «ШЕЛ»
учениця 8-ї групи

приводу мого акторського майбутнього досить прихильно. Часто отримував призові місця за різні ролі. Пам'ятаю, в обласному конкурсі здобув друге місце за роль Лукаша із «Лісової пісні». Але тоді ще не визначився із професією.

У класі 10-11 щось страшне творилося в моїй голові, бо тато хотів, щоб я був військовим, а мама бажала, щоб став хірургом. Мені здавалося, що мав задатки до цих професій.

Але на свій страх і ризик поїхав підкорювати Київський театральний інститут ім. Карпенка-Карого. Ну і вдалося з першого разу. А далі – 4 роки навчання в дуже хороших викладачів.

— А що потім? Чи Театр ім. М. Заньковецької був першим місцем праці?

— Так. Першим, і, сподіваюся, останнім. Я вже у ньому 18 років. Приїхав на прослуховування у 1999. Тоді розумів, що шансів у мене мало, але знову вирішив випробувати долю: пішов на прослуховування до Федора Миколайовича. І що дивно, він зі мною просто розмовляв, щось випитував і нічого не просив декламувати. Це потім я зрозумів, що цей мудрий чоловік хотів «побачити» мене як особистість, справжнім. Мене взяли. До сьогодні дякую

йому за це. Відтоді і розпочалася моя акторська діяльність.

— У Вашому «послужному списку» дуже багато ролей. Яка серед них Вам найближча, можливо, якась особлива?

— Завжди в актора є так, що є ролі, які найбільше любиш, а є, що менше, які, можливо, не до кінця розумієш. Але дуже багато залежить від режисера, від того, що він порадить, як підкаже зробити. Роль, яка мені найбільше подобається, – це Вітик у «Варшавській виставі». Вона мені дуже близька, я її завжди граю надто розчулено.

Взагалі, мені більше до вподоби характерні ролі. Насправді я адвокат усіх своїх образів, і можу захистити кожен із них.

Актор має бути, як пластилін, гнучкий до всіх ролей, щоб максимально дати глядачеві відчуття усе, що відбувається на сцені.

— Щоб бути актором, потрібно багато чим жертвувати. Ніколи у Вас не виникало сумнівів, не задавали собі питання: навіщо, може досить, не хотілося зупинитися?

— Актор завжди у собі сумнівається. І не відразу кожна роль йому підходить, тоді потрібно додавати щось від себе. Буває, що не все вдається, тоді надходить депресивний стан, і з'являється думка: може, я займаю чиєсь місце, хтось би це зробив краще, а я мучуся і режисер зі мною мучиться. Та потім береш себе в руки, аналізуєш – і все виходить.

— Олександр, а що найважче у вашій професії: вивчити довгезні тексти, «одягнути» на себе образ персонажа чи майже завжди перебувати на сцені?

— Найважче... Хм... Я не знаю, що найважче, але я знаю, що найголовніше.

— Тоді що ж найголовніше?

— Найголовніше, мені здається, максимально донести до глядача те, що потрібно. І якщо люди в залі сміються, плачуть, там, де це доречно, то ти досягнув свого, ти зумів це зробити, ти «віддався» повністю.

— Зрозуміло, що життя актора – це виснажлива праця і самовіддача. Як відновлюєте сили?

— Мій релакс – це риболовля. А ще я люблю займатися фізичною працею, тому їду до батьків у село. Там і набираюся сил.

— А от нам цікаво, дружба серед акторів існує?

— У нашому колективі дружня молодь. І це заслуга художнього керівника театру Федора Миколайовича Стригуна, адже саме він підбирає акторів. Він створив такий колектив, у якому партнери доповнюють один одного на сцені, і можемо підтримати і допомогти не лише під час вистав, а й у житті.

А дуже близька дружба буває, але рідко.

— Яку нову роль зараз готуєте?

— До річниці Івана Франка ми готуємо «Украдене щастя», і я граю Михайла Гурмана.

— Олександр, сьогодні не можемо не торкнутися найболючішої теми для кожного правдивого українця. Тим паче, що цей випуск газети присвячено свідомим патріотам.

Нам відомо, що заньківчани нещодавно повернулися із зони АТО. Ви їздили?

— Ні, не їздив, хоча хотів. Декілька акторів театру створили кавер-гурт «Роги». Це вони їздили піднімати бойовий дух солдат, а ми залишалися працювати тут. Злість розпирає через те, що уже майже чотириста років «таке»

триває з українцями. Ми весь час мусимо доводити, що ми є. Нами керують різні «душоїди», а ми пристосовуємося. Зрозуміло, все, що відбувається на сході країни, – це чийсь «шкурні інтереси», бо якби було інакше, то це страхіття давно б уже скінчилося. Боляче, що гинуть хлопці.

— Чи займаєтеся Ви і Ваші колеги благодійністю?

— Театр завжди цим займається. Зараз збираємо гроші на протези, на оздоровлення дітей загинувших воїнів, на ліки для хлопців.

— А в лікарні бійців навідуєте?

— Навідуємо. Для них дуже важлива не лише матеріальна підтримка, а й моральна. Уявіть, багато хто з них взагалі не розраховує на якусь допомогу. То хіба ми маємо моральне право не перейматися їхньою долею?

— Хто для Вас є прикладом справжнього патріота?

— Федір Миколайович Стригун, Борис Мірус (прим. ред.- народний артист України) і все старше покоління, ті, хто відсидівши у сталінських таборах, ні на мить не переставали любити свою Батьківщину, вони

досі її обожнюють і ніколи не скаржаться на те, що пережили. А ще прикладом істинного патріота, звичайно, був Кузьма Скрабін.

— І на завершення нашої розмови скажіть, на вашу думку, чого бракує сучасним українцям, щоб по-справжньому стати сильними?

— Українці, у порівнянні з добою козацтва, втратили мудрість і віру в себе. Але, коли спалахнув Майдан, знову стало зрозуміло, що це є в крові. Тому не потрібно придушувати цю віру в себе, а керуватися нею.

Обмінявшись словами вдячності та побажаннями на майбутнє, ми розпрощалися із актором, пообіцявши обов'язково завітати на прем'єру. Тепер ми слідкуватимемо за його творчими успіхами й новими ролями, бо інтерв'ю дійсно зробило нас на декілька кроків ближчими, аніж інших глядачів.

Наш журналістський дебют вдался, бесіда вийшла змістовна та цікава. Чи не так?

Розмову з актором вели та записали
НАТАЛЯ КУЧЕРЯВА та ЕЛЯ БОЙКО,
учениці 1-ї групи

«Потрібно по-справжньому бути українцями»

Схиляємо голови перед тими, хто самовіддано стоїть на захисті нашої батьківщини, відважно захищаючи її кордони від осатанілого ворога, перед пам'яттю тих, хто загинув за неї, перед тими, хто хоч і не зі зброєю в руках, а із добром і вірою у серці допомагає воїнам не словом, а реальними справами, теж жертвуючи власним життям.

Ми вирішили звернутися до різних осіб із двома запитаннями. Перше: кого ви можете назвати героїчними людьми у наш час, зрозуміло, окрім воїнів, які боролися і борються за цілісність нашої держави. І друге: чого, на вашу думку, бракує українцям, щоб дійсно стати сильною нацією?

Н.П. БАСКАКОВА, учитель зарубіжної літератури:

1. Тих, хто не задумуючись, може стрибнути у палаючий будинок, щоб когось урятувати, чи плигнути в ополонку, щоб теж врятувати чуже життя, тобто усякого, хто без вагань кидається на порятунок людини.

2. Бракує порядності, справедливості, чесності.

ОЛЕКСАНДР НОРЧУК, заслужений артист України:

2. Українцям бракує мудрості, козацької мудрості, а ще віри у себе.

О. ІГОР БРЕГЕЙ, священик:

1. Не хотів би виділяти когось одного, переходити на персоналії. Для мене героїчні люди ті, які не впадають у відчай, а завжди знаходять вихід із будь-якої складної життєвої ситуації. Це може бути старенька жінка, яка маючи мізерну пенсію намагається вижити, чи дитина, батьки якої далеко за кордоном, а вона, щоб не впасти у розпач, займає себе різними гуртками, шукає щось цікаве, щоб рятуватися від самотності. Якщо важко, потрібно просто щось робити, хоча б прибрати сміття біля себе або покосити газони, чи провести до ладу подвір'я, а не нити. Це і є героїзм. І тоді ніхто не зможе експериментувати над нами.

2. Не можуть усі бути однаковими, ми всі є різними від природи – коли ми це усвідомимо, тоді станемо сильними. Фарби теж складаються в палітру, якщо їх уміло змішати, вийде гарний гармонійний малюнок. Ми також усі різні. Коли ми це зрозуміємо, то не піддаватимемося на провокації. Бо не мова, не колір шкіри мають значення, а те, що людина має всередині, її стан душі. Людина іншої національності теж може любити Україну.

Р.Я. БАБІЙ, учитель економіки, заступник директора з навчальної роботи:

1. Героїчними людьми вважаю тих, хто добре, належним чином виконує свої обов'язки, не зважаючи ні на що. Це мужні люди.

2. Українцям потрібно навчитися реально оцінювати свої можливості і відповідально ставитися до своїх обов'язків, бути готовими пожертвувати своїми принципами заради кращого результату.

ОКСАНА ВОВК, філолог, голова Ради ліцею, мама учениці 7-Б групи:

1. Матерів та дружин, які з розумінням ставляться до вибору своїх близьких і відпускають їх захищати країну. Особисто знаю таких.

2. Бракує все ще національної свідомості, не показової, а реальної. І відповідальності перед майбутнім.

ТЕРЕЗА МИКОЛАЇВНА КРАВЕЦЬ, юрист, голова батьківського комітету 6-А групи:

1. Тих людей доброї волі, які ще із самого початку військових дій, поки держава ще була не готова, прилучилися до волонтерства і щиро власними силами допомагали всім необхідним.

2. Згуртованості та істинного патріотизму. Що таке патріотизм? Це не просто одягнути вишиванку на свято, а ще й хоча б навчитися донести бруд до смітника. Хіба це не прояв любові до свого міста, держави, народу? А у любові – сила!

п. ВАСИЛЬ ВОЙТОВИЧ, військовий, учасник бойових дій, батько учня 6-А групи:

1. Волонтерів і священиків, які нас підтримували і підтримують, не боячись за своє життя. Є капелани, які від нас не відходили, супроводжували всюди: і на передовій, і в госпіталі.

2. Українцям потрібно до кінця усвідомити свої національні цінності, а не підтримувати надумані та чужинські. Не нарікати, а хоча б шанувати те, що маємо.

Потрібно по-справжньому бути українцями.

Девіз України: яким йому бути?

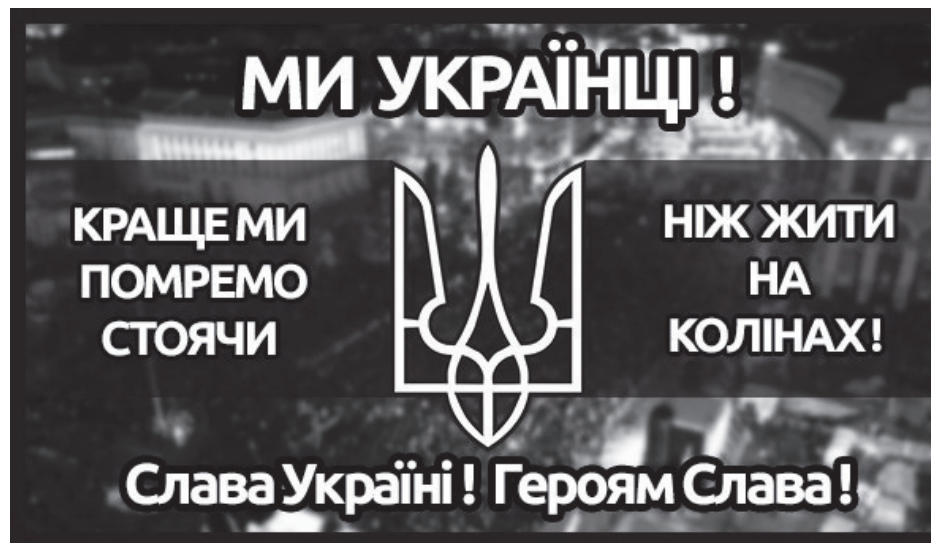
Серед сучасного юного покоління підрастає чимало розумної інтелекгентної патріотично налаштованої молоді. Саме її представники будуватимуть, творитимуть, змінюватимуть нашу державу. Потрібно лише їх підтримувати у цьому, якщо не можемо справами, то хоча б словами та щирими молитвами, не гальмувати їхні пориви, не приглушувати їхні свідомо патріотичні виклики, вірити в них.

Сила наступної статті у щирих вболіваннях її юного автора за долю батьківщини.

У всіх цивілізованих країнах світу громадяни живуть не лише за законами своєї держави, але й за певними девізами. Такі девізи формують життєве кредо людей, їхні обов'язки перед рідною землею. У таке патріотичне гасло вірять, ним пишаються та свято бережуть.

Девізи, без сумніву, об'єднують націю, формують її свідомість та подальші дії.

«Усе для Норвегії» - такий девіз мають норвежці. Французи пишаються собою, коли проголошують: «Свобода, рівність, братерство». Американці головним своїм кредо вважають «Єдність у різноманітності», мешканці Ізраїлю - «Будуємо нашу країну і служимо нашому народові», а громадяни Люксембурга - «Ми хочемо залишитися такими, якими ми є».

Україна теж повинна мати свій девіз. Він буде носієм національної ідеї. Він буде символом нашої держави перед усім світом. Він покаже, хто ми є насправді.

Не можна силоміць заставити когось жити за гаслом. Але це не означає, що ним варто нехтувати. Адже девізи є невід'ємним складником державних гербів. Саме в девізах сформульовані основні принципи людей, що живуть і тій чи іншій державі. Крім того, гасло має й неабияке політичне значення. Створення девізу України - завдання кожного її жителя. У ньому має відчуватися і сила розуму, і поклик люблячого серця. Він не залишить байдужим нікого, він продемонструє всьому світу, що українці гідні бути великими європейцями.

На мою думку, Україна сьогодні вже має свій патріотичний

девіз: «Краще вмерти, стоячи, ніж жити на колінах» - так вважає Надія Савченко, яка стала символом непоборності нашої держави. Так думають справжні українці, які захищають рідну землю від ненаситного сусіда-загарбника. Глибокий патріотизм та віра в перемогу правди допомагають вистояти в нерівній боротьбі. Цивілізований світ захоплюється сміливістю та стійкістю наших громадян. Україна завжди була, є і буде незалежною від чужих думок та чужої історії. Нікому не вдасться прихилити її до своїх ніг. Ніхто не буде диктувати українцям, як треба жити. Ціною втрачених життів, ціною гірких материнських та дитячих сліз ми зможемо вистояти та перемогти.

Слава Україні! Героям слава!

Юлія ШАВРОВА,
учениця 1-ї групи